

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: D. V., státní příslušnost Ruská federace
bytem Ch.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Šimákem
sídlem Havlíčkova 15, Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 2020, č. j. MV-16175-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 2020, č. j. MV-16175-

4/SO-2020 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 11. 2019, č. j. OAM-28541-24/DP-2018. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. g) v návaznosti na § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

II.

Žaloba

2. Dle názoru žalobce bylo rozhodnutí žalované v hrubém rozporu s právními předpisy, a v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, byla zásadním způsobem ignorována jeho základní procesní práva. Žalovaná aplikovala zákonná ustanovení naprosto nesprávným způsobem nepřiléhavým konkrétní situaci žalobce a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Správní orgán porušil ustanovení § 2 odst. 1, 4, § 3, § 4 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce byl dále přesvědčen, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Správní orgány vyhodnocením utajované informace vedené pod č. j. D237/2018-OAM v režimu „Důvěrné“, aniž by bylo specifikováno kým, resp. jakým „orgánem bezpečnostní složky státu“ byla informace vypracována a do řízení poskytnuta, dospěly k závěru, že byly prokázány důvody pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu, neboť existuje důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Dle § 169m zákona o pobytu cizinců a § 17 odst. 3 správního řádu byly tyto informace uloženy mimo správní spis a žalobce ani právní zástupce k těmto neměli přístup.
4. Žalobce si nebyl vědom žádného porušení právních předpisů České republiky (dále též jen „ČR“), či svého jiného závažného jednání, které by byť vzdáleně mohlo představovat hrozbu pro ČR, její obyvatele, či veřejný pořádek. Žalobce pobývá na území ČR více než sedm let, během kterých se vždy snažil být řádným členem společnosti a kdy legálně podnikal. Dosud neměl žalobce s prodloužením svého pobytového oprávnění nikdy problém. Naopak jeho podnikatelské aktivity jsou jednoznačným přínosem pro zájmy ČR.
5. Vzhledem k povaze důvodu zamítnutí žádosti žalobce byl tento v argumentační rovině odkázán výhradně na své povědomí o vlastním chování na území ČR a na obsah napadeného rozhodnutí. Z něj byla však dle žalobce na první pohled patrná „šablonovitost“ odůvodnění žalované, resp. její snaha o popis utajované informace výhradně tak, aby její hodnocení bylo maximálně konformní s nároky, jež na hodnocení obdobných informací klade judikatura Nejvyššího správního soudu. Jednotlivé argumentační linie žalované byly nicméně ve vnitřním nesouladu. Žalovaná uvedla, že chování žalobce popsané v utajované informaci lze bezesporu považovat za „závažné narušení veřejného pořádku“, a to přitom za chování dlouhodobé, u kterého lze předpokládat jeho opakování. Na podporu závěru o extrémní závažnosti chování žalobce a jeho bezprostřední hrozbě pro veřejný pořádek v návaznosti uvedla, že nad zachováním pobytu žalobce převažuje zájem společnosti na „zachování bezpečnosti a předcházení zločinnosti“. Dle žalované byla relevance důvěrné informace podpořena tím, že byla

získána v důsledku operativní činnosti bezpečnostních složek. Ze strany žalobce by se tudíž muselo jednat přinejmenším o soustavné a dlouhodobé páchání trestné činnosti, a to takového stupně závažnosti, že by bylo pokryto operativně pátrací činností bezpečnostních složek, což je zpravidla nástroj sloužící k odkrývání nejzávažnější organizované trestné činnosti. Pokud by takové hodnocení bylo skutečně odpovídající faktickému chování žalobce, muselo by nutně dojít k jeho stíhání, či alespoň k prověřování žalobce coby podezřelého. Opačným postupem by nutně muselo dojít k porušení jedné ze základních zásad trestního řízení, kterou je jeho legalita.

6. Žalobce během celého správního řízení trval a nadále trvá na tom, že se žádného protiprávního jednání, natož závažné, či jakékoliv jiné trestné činnosti, nedopustil a dopouštět se ho nehodlá, a není si tak vědom toho, že by představoval jakoukoliv hrozbu pro veřejný pořádek ČR. Právní zástupce byl pak přesvědčen, že ohrožení či porušení veřejného pořádku by se nepochybně muselo v budoucnu projevit nějakým protiprávním jednáním, za které by případně takový narušitel musel nést trestněprávní či jakoukoliv jinou odpovědnost. Tak tomu však v případě žalobce není, když správní orgány toliko demonstrovaly to, že u žalobce existuje důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, přičemž ale nebylo známo nic, co by nebylo utajeno a co by se objektivně zájmů ČR dotýkalo, a to po dobu téměř 7 let.
7. I kdyby žalobce byl jakýmkoliv ohrožením zájmu ČR či ohrožením pro veřejný pořádek (závažným způsobem), nelze obranu veřejného pořádku ČR vést shora uvedeným způsobem. Právní zástupce považoval za krajně zmatečný způsob označování utajovaných informací, nakládání s těmito informacemi a zejména absenci konkrétních údajů o této informaci tak, aby měl žalobce, resp. alespoň právní zástupce možnost posoudit např. časové souvislosti. Odůvodnění napadených rozhodnutí obsahovalo odkaz na utajované informace, kdy však nebylo zřejmé, kdy tato informace byla vypracována a od koho pochází. Takovýto extenzivní výklad nakládání s utajovanými informacemi byl dle právního zástupce nepřijatelný a v rozporu se základními principy demokratického právního státu. Taková absence základních údajů pak zcela eliminovala jakoukoliv možnost brojit proti postupu správních orgánů, která byla už tak limitována faktem, že právnímu zástupci ani žalobci nebyl zpřístupněn obsah utajovaných informací. Postup správního orgánu musí být pro účastníka řízení srozumitelný, pochopitelný a alespoň v základních bodech umožňující procesní obranu, což s ohledem na výše uvedené v daném případě splněno nebylo.
8. Správní orgán prvního stupně naprosto nedostatečným způsobem hodnotil stupeň utajení předmětných informací při posuzování zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Napadené rozhodnutí totiž bylo založeno na nedostatečně zjištěném stavu věci v rozporu s § 3 správního řádu, neboť k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života správní orgán v podstatě nezajistil žádné informace, resp. zjištěné informace vyložil zcela účelově v neprospěch žalobce. Žalobce pobývá na území České republiky již více než 7 let. Za tak významnou dobu si zde nutně vytvořil pevné sociální vazby s přáteli i vazby podnikatelské a obchodní, kdy na území ČR soustavně podnikal. Interpretace hloubky této důležité části osobních vazeb byla však správními orgány zcela nemístně bagatelizována. Správní orgán se k samotné povaze či hloubce ekonomických vazeb na žádném jiném místě rozhodnutí nevyjádřil, a ani je nijak nehodnotil. Žalobce brojil rovněž proti způsobu, kterým žalovaná vypořádala obdobnou odvolací námitku, jež se rovněž týkala nedostatečnosti posouzení přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí. Na rozdíl od správního orgánu prvního stupně, který alespoň nějakým, byť v důsledku nedostatečným a

chybným způsobem zkoumal alespoň některá ze zákonem stanovených kritérií přiměřenosti, žalovaná na přezkum těchto kritérií rezignovala úplně a její vypořádání odvolacího bodu bylo zcela nedostatečné. Žalovaná se omezila toliko na povšechné konstatování, že správní orgány se při hodnocení přiměřenosti nemají zabývat všemi demonstrativně vyčtenými okolnostmi, které §174a zákona o pobytu cizinců obsahuje, ale že tyto okolnosti má správní orgán pouze zohlednit. Žalobce s tímto výkladem uvedené normy nesouhlasil, neboť šel přímo proti jejímu smyslu. Je pravdou, že uvedený výčet je výčtem demonstrativním. Uvedené však pouze implikuje to, že množina skutečností, které by měl při svém rozhodnutí správní orgán posoudit, tento demonstrativní výčet přesahuje. Výklad žalované nebyl správný. Správní orgán prvního stupně však ani tomuto extrémně benevolentnímu výkladu nevyhověl, když nejenom že v ustanovení uvedené skutečnosti v souladu s účelem ustanovení konkrétně nevypořádal, ale ani je nezohlednil. Bylo pak naprosto nelogické, že žalovaná tento způsob posouzení otázky přiměřenosti aprobovala. Vzhledem k tomu, že stran přezkumu přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí již rozhodnutí žalované neobsahovalo mimo výše uvedeného ničeho, byl žalobce toho názoru, že žalovaná nedostala své povinnosti řádného přezkumu odvolacích bodů žalobce, nehledě na to, že posouzení přiměřenosti každého správního rozhodnutí, tedy i rozhodnutí žalované, ukládal přímo zákon.

9. Správní orgán zcela rezignoval na svoji povinnost řádně odůvodnit závěry uvedené ve výroku svého rozhodnutí, kdy hodnocení jeho závěru a podkladů pro rozhodnutí bylo naprosto nedostatečné a neodpovídající nejenom požadavkům rozhodnutí soudní moci v této věci, ale i právním předpisům, konkrétně § 68 odst. 3 správního řádu. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované v celém rozsahu zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a uložil jí povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Setrvala na své dosavadní argumentaci a plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se vypořádala s totožnými odvolacími námitkami. Žalovaná neshledala porušení zásad vyjádřených v § 2, § 3, § 4 a § 68 správního řádu, ani práva žalobce na spravedlivý proces.

IV.

První rozhodnutí krajského soudu

11. Rozsudkem ze dne 5. 6. 2020, č. j. 57 A 47/2020-40, soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná brojila proti rozsudku kasační stížností. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 8. 2020, č. j. 6 Azs 226/2020-30, rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
12. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že informace, na kterých správní orgány založily svůj závěr o bezpečnostním riziku žalobce pro Českou republiku, splňují požadavky definované judikaturou tohoto soudu. Utajované informace obsahují nejen tvrzení původce informací, z nichž dovozuje závěr o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost České republiky, ale také popis konkrétních skutečností, z nichž toto tvrzení vychází, a jejich zdroj. Tyto informace o žalobcově činnosti a její (přinejmenším potenciální) škodlivosti pro Českou republiku vytvářejí věrohodný a přesvědčivý základ pro další posouzení žalobce jakožto bezpečnostního rizika pro Českou

republiku. Dále Nejvyšší správní soud uzavřel, že se v případě návrhu na provedení výslechu nejedná o opomenutý důkaz. Nejvyšší správní soud ani neshledal, že by správní orgány pochybily, když navrhovaný výslech neprovedly. Bylo na žalobci, aby konkrétně tvrdil okolnosti týkající se jeho soukromého života, které by pro rozhodnutí o jeho žádosti mohly být relevantní. V takovém případě by správní orgán následně vyhodnotil, zda je k jejich prokázání potřebné provést výslech ať už stěžovatele samotného či jiných osob. Tak ovšem žalobce nepostupoval.

V.

Vyjádření účastníků při druhém jednání

13. Účastníci setrvali na svých tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem

14. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
15. Soud byl vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku.

VII.

Rozhodnutí soudu

16. Žaloba není důvodná.
17. Pokud se jedná o klíčovou žalobní námitku opírající se o tvrzení, že obsah utajovaných informací není dostatečným podkladem pro (negativní) rozhodnutí o žádosti žalobce, pak je zdejší soud vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s úvahou zdejšího senátu, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Naopak kasační soud uzavřel, že informace nacházející se v utajované části správního spisu považuje za dostačující pro závěr, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu.
18. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani další žalobní námitku žalobce opírající se o tvrzení, že v rámci správního řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav stran přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, naopak ve zrušujícím rozsudku uzavřel, že *„správní orgány neopomenuly žalobcův důkazní návrh a nebyly povinny za dané procesní situace navrhované výsledky provádět a obstojí odůvodnění žalované, že pro rozhodnutí ve věci byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 správního řádu.“*
19. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle

kterého by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto soud rozhodl, že náhrada nákladů řízení žádnému z účastníků nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je kasační stížnost nepřipustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V tomto případě musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. prosince 2020

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu